

La màgia del misteri | El nom no fa la cosa, però ajuda a vendre. A Palol de Revardit s'han inventat una Nit de Misteri -i ja en van cinc- que enguany ha portat a aquest petit poblet personatges d'un cert llustre en el món del quart mil·lenni: Mariló Casals, que va impartir un taller de tarot, i el reconegut Sebastià d'Arbó, que va fer una xerrada de títol «Per bruixa i fetillera». Els bruixots dels Pirineus varen realitzar uns encanteris d'allò més adients. I hi hagué fireta, també. Resulta sorprenent el que s'han d'inventar els pobles per fer-se mediàtics, ni que sigui un dia o una nit. Que «Palol t'engresca» hagi de recórrer a les nits de misteri quan no hi ha tradició ni de bruixes ni de mags ni de persecucions inquisitorials és, com a mínim, xocant. Segueixo pensant que la part més misteriosa i màgica de Palol la va saber trobar Joan Perucho i ens la va explicar al seu *Llibre de cavalleries*.

La màgia de l'espai | A més del pla de les Bruixes, un dels espais màgics per excel·lència de la comarca és el paratge de les Estunes. Aquest és el lloc escollit per l'Ajuntament de Porqueres per celebrar-hi la segona edició estival de l'Estunart. Des del Casal Civil de la població es va proposar una oferta sensible: poesia, folk i música atlàntica, amb grups com Mú, Maria Rodés, Pablo Wayne, The Gravedancers, Suma i Your Kid Sister. L'Estunart 2010 s'estrenà amb la proposta literària i musical de Jordi Coromina i el músic i compositor Joan Sanmartí, que oferiren una visió transversal d'una elecció de textos de Jorge Luis Borges, acompanyats per la veu de Belin Boix. Tot i el relativament reduït espai, unes 450 persones van assistir als quatre concerts programats.

LA SELVA

joan domènech

Santa Cristina | La devoció a la santa italiana patrona de la vila, venerada en un santuari que Josep Pla defineix com «l'ermita de les ermites catalanes», es manté a través de les manifestacions de la Festa Major -passades, processó marítima, estofat popular, ball de plaça...-, que s'han reviscut una vegada més amb participació massiva aquest estiu, i han demostrat l'autèntica personalitat llorentenca davant dels milers de visitants. La notícia, però, està en la trobada europea de poblacions que mantenen aquest culte, que va tenir lloc vuit dies abans, del 16 al 19 de juliol, a Ravensburg (Alemanya), on es va aplegar gent vinculada a l'església de Santa Cristina d'Herzebrock (també d'Alemanya), als Amis de Sainte Christine de Cuers (França), a l'Obreria de Santa Cristina de Lloret de Mar i a la parròquia de la ciutat amfitriona, Ravensburg. Per determinades raons no hi van poder assistir, tot i la seva voluntat, els italians de Bolsena, ciutat on nasqué santa Cristina i que des del 23 d'abril de 2007 està agermanada amb Lloret. Els actes litúrgics, culturals i lúdics -amb missa de campanya i una processó, àpats de germanor, activitats diverses (els llorentencs hi van ballar la seva dansa de les Almorratxes), concerts, visites a la ciutat, recepció oficial a l'Ajuntament, intercanvis d'obsequis- van aplegar unes tres-centes persones i van consolidar uns llaços que s'han anat afermant amb el temps, en contra de la idea d'aquells que creuen que la religió -ben entesa, és clar- ja no motiva.

Nou Casino | Lloret va ser una de les primeres poblacions, junt amb Peralada i Sant Pere de Ribes, de tenir casino així que les lleis democràtiques ho van permetre. Però els interessos de l'empresa concessionària van treure la seu de la vila marinera quan els va convenir i la van traslladar a Tarragona. Un oportú retoc a la llei catalana del joc va facilitar una quarta llicència de casino i ara s'acaba d'inaugurar, novament a Lloret, que ho mereix com a ciutat turística capdavantera, el Gran Casino Costa Brava, que no té punt de comparació amb l'anterior, atès que neix en un edifici singular de nova creació -l'altre no deixava de ser un hotel aprofitat-, de 9.000 m², amb un aparcament adjunt de 10.000 m² més, dissenyat amb gosadia per l'arquitecte Fermín Vázquez i promogut per l'empresa CONEI, ben integrat en el paisatge i que suposa una inversió de 50 milions d'euros. L'edifici conté una gran sala polivalent que pot acollir actes culturals i esportius de tota mena i també disposa de diversos àmbits de restauració on la gastronomia és la protagonista. El nou centre ha creat 250 nous llocs de treball. Lloret recupera, doncs, una eina per millorar la qualitat del turisme, que ha de saber aprofitar.

LA CERDANYA

erola simon

A l'estiu, tota cuca... treballa a la Cerdanya | Som una comarca d'estació: d'estació d'esquí, d'estació d'estiu, d'estació de tren... Existim perquè els que mouen el món ens vénen a veure estacionalment i amb propòsits relaxants; el seu relax és, per a nosaltres, feina. Observant l'estiu des d'una terrassa a vessar de públic familiar, em plantejava la relativitat immensa dels conceptes *relax* i *tranquil·litat*. Ben probablement la nostra vida quotidiana a Cerdanya, la vida de quan treballem, seria per als estiuejants que omplen la plaça l'avoriment més absolut. Ells vénen a buscar el relax de l'estiu quan tot està obert, les botigues plenes i no es pot aparcar enlloc. Ens desplaçem en massa, canviem

JOAN DOMENECH

d'escenari però no d'essència: ens necessitem per entretenir-nos i per estar tranquils. Miraré de recordar-ho quan faci vacances i sigui en una terrassa d'un poble on no visc.

L'hora L de Josep Maria Teignier | Aquest setembre començarà a Ràdio Pirineus la segona temporada del programa magazín d'informació local «L'hora L de Josep Maria Teignier». Aquest espai, que s'emet des de Puigcerdà, és una desconnexió diària de la Cadena SER de dos quarts d'una a dos quarts de dues del migdia. Inclou un informatiu comarcal, col·laboradors habituals de diferents àmbits, tertúlies, entrevistes, humor, etc. En faig un apunt perquè crec que val la pena fer-se ressò d'una activitat periodística local que té el seu valor perquè s'hi barregen la professionalitat, la vocació i el voluntarisme. N'he estat col·laboradora aquesta primera temporada i l'experiència ha estat molt grata. La ràdio és un mitjà entranyable per definició, i en aquest cas, a més a més, s'hi suma l'interès dels continguts locals i de les veus conegudes.

Vi de gel. La vinya més alta | Oficialment reconeguda com la més alta d'Europa, la vinya experimental que uns empresaris emprenedors han plantat a Meranges donarà aquesta tardor la primera verema. Es tracta, segons es diu, d'una varietat de ceps alsacians que volen fred. De part meua els desitjo el millor dels resultats en l'experiment. Si això va bé i la Cerdanya resulta terra fèrtil per a la vinya d'Alsàcia, aquí s'obre un espai d'oportunitat econòmica que té, com a primer element, la conservació i explotació de l'espai natural; una oportunitat compatible amb l'activitat agrícola tradicional, que revalorarà la terra i és reversible, a diferència de les construccions de pletes i urbanitzacions. D'acord, d'acord, potser m'embalo, però calen idees d'aquest calibre, innovadores, econòmicament viables, és clar, i amb valor afegit.

ACN

EL RIPOLLÈS *ramon alabau*

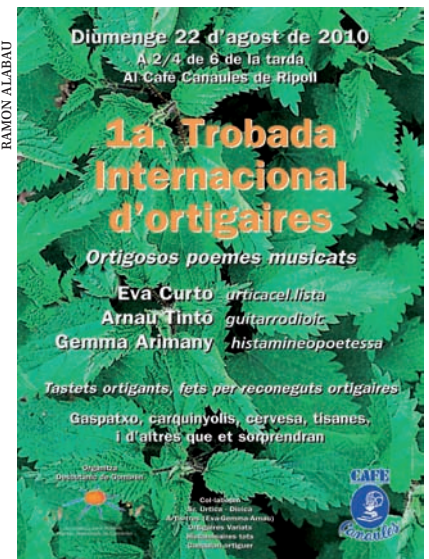
Evocació sense nostàlgia | Plou blaniment sobre els teulats. La tardor ha arribat puntual al Ripollès i és l'hora de mirar enrere, de fer balanç de l'estiu. Des de fa temps es vol fer coincidir assenyadament turisme i cultura. Cal trobar la contrapartida a la concorreguda irradiació solar de les comarques costaneres que els estiuencs sofreixen estoicament, delerosos d'exhibir-se a la tornada. Ample és el ventall de l'oferta. En un país caracteritzat per una paupèrrima educació de l'oïda, es programen -lloable propòsit- notables festivals de música clàssica. En un país sense gaire consciència històrica, on el passat sovint ens rellisca i on les tradicions solen perviure en una mena de folklore anacrònic, s'ha trobat -lloable proposta- la fórmula de terra de comtes i abats: ressuscitem el mite del comte Arnau o el del seu cavall, o escenifiquem una edat mitjana, que el cinema ha ajudat a imaginar, amb el mercadal del comte Guifré. Davant els oficis extingits, oblidem momentàniament la realitat globalitzada i ens fem la il·lusió de recuperar velles arrels o senyals de la nostra identitat. En una societat que dona al cos un culte i un rol predominants, la comarca disposa -lloable intenció- de tot un reguitzell

RAMON ALABAU

de reptes esportius: des de caminades nocturnes o biològiques, rutes del ferro o BTT, fins a esports més minoritaris, com el barranquisme o l'escalada. És en moments de crisi quan cal esmolir la imaginació, i per això han sorgit -lloable solució- projectes com ara la trobada internacional d'ortigaires. Hem incorporat, satisfactòriament i transitòria, la cultura al nostre lleure, de la mateixa manera que, quan arriba la tardor, davant la perspectiva de nits llargues i buides, optem per encetar alguna activitat de formació que, massa sovint, acabem negligint. Són els inconvenients de la cultura portàtil.

Xàfecs i gresca | Amb l'arribada de la tardor acomiadem les festes majors, la morfologia de les quals s'ha anat modificant al llarg del temps. Abans el dinar n'era el punt àlgid: es posava l'olla gran dins la petita, la taula aplegava els familiars vinguts de lluny... Ara ho és la nit, en haver-se apropiat la joventut de la franja horària nocturna. Hi perviuen, amb major o menor incidència, la missa solemne, la veu de la tenora, o la desfilada dels gegants i capgrossos. Intentem encara organitzar arrossades col·lectives, jocs de cucanya, campionats de botifarra o partits entre solters i casats. Tampoc no ha canviat la climatologia estival: el cel assolellat s'enterboleix cap a migdia i provoca sobtats xàfecs que ens fan la guitza, però que ens permeten somniar amb un castell ple de bolets.

RAMON ALABAU